

พระในบ้าน

ความกตัญญูและการตอบแทนบุญคุณ

ผู้เขียน: ลุงตี๋

พระในบ้าน

ความกตัญญูและการตอบแทนบุญคุณ

โดย ลุงตี๋

สารบัญ

คำนำ — จุดเริ่มต้นของความกตัญญู

บทที่ 1 — พระในบ้าน คือใคร

บทที่ 2 — น้านมแม่ บทเรียนแรกของชีวิต

บทที่ 3 — มือพ่อ มือที่สร้างโลก

บทที่ 4 — บ้านคือวัดแห่งแรก

บทที่ 5 — คำสอนที่ไม่มีวันลืม

บทที่ 6 — ความเจ็บปวดที่เรียกว่าความรัก

บทที่ 7 — วันที่พ่อแม่แก่ลง

บทที่ 8 — การตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

บทที่ 9 — เวลาที่มีค่ากว่าทอง

บทที่ 10 — ไม่มีวันสายเกินไป

บทที่ 11 — คำว่าขอบคุณที่ล้นพุด

บทที่ 12 — อาหารจากมือแม่

บทที่ 13 — เมื่อพ่อแม่ต้องการเรา

บทที่ 14 — มรดกที่แท้จริง

บทที่ 15 — ความกตัญญูในยุคดิจิทัล

บทที่ 16 — สอนลูกให้รักปู่ย่าตายาย

บทที่ 17 — พระในบ้านของลูก

บทที่ 18 — ความสุขที่ซ่อนอยู่ในความเรียบง่าย

บทที่ 19 — จดหมายถึงพ่อแม่

บทที่ 20 — วันที่ทุกอย่างสมบูรณ์

บทสรุป — พระในบ้าน อยู่ในใจเสมอ

คำนำ — จุดเริ่มต้นของความกตัญญู

พระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดไม่ได้อยู่ในวัด แต่อยู่ในบ้านของเรา
เอง คือพ่อและแม่ผู้ให้ชีวิตและให้ทุกสิ่งโดยไม่เคยหวังสิ่ง
ตอบแทน

ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ในวันที่นั่งมองแม่หลับอยู่บนเก้าอี้
โยก มือของท่านวางซ้อนกันบนตัก ใบหน้าที่เต็มไปด้วย
ริ้วรอยนั้นเล่าเรื่องราวของการเสียสละมาทั้งชีวิต ผมถาม
ตัวเองว่า เราเคยบอกรักท่านบ้างไหม เราเคยนั่งลงฟังท่าน

เล่าเรื่องเก่าอย่างตั้งใจบ้างหรือเปล่า คำถามเหล่านี้ไม่ได้ต้องการคำตอบจากปาก แต่ต้องการคำตอบจากการกระทำ และนั่นคือเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้ถือกำเนิดขึ้น ผมอยากเตือนตัวเองและเตือนทุกคนว่า เวลาที่เราอยู่กับพ่อแม่ นั้นมีจำกัด อย่าปล่อยให้มันผ่านไปโดยไม่ทันได้ทำอะไรเลย

คำว่า "พระในบ้าน" ไม่ใช่คำใหม่ แต่เป็นคำที่คนไทยสอนกันมาตั้งแต่โบราณ หมายถึงพ่อแม่ผู้เปรียบเสมือนพระอรหันต์ของลูก ท่านให้ชีวิต ให้ความรัก ให้ข้าวให้น้ำ ให้การศึกษา ให้อภัย และให้โอกาสซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่เคยท้อถอย ไม่มีพระองค์ไหนในโลกที่จะอดทนกับเราได้มากเท่าพ่อแม่ ไม่มีพรใดศักดิ์สิทธิ์เท่าพรของท่าน และไม่มีบุญใดยิ่งใหญ่เท่าบุญที่เกิดจากการดูแลท่านด้วยหัวใจ การกราบไหว้พระในบ้านจึงไม่ใช่เพียงการก้มลงกราบ แต่คือการใช้ชีวิตทุกวันให้ท่านอึ้งใจ

ความกตัญญูไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่ที่ต้องรอวันพิเศษ มันอยู่ใน
ทุกเช้าที่เราถามท่านว่าวันนี้สบายดีไหม อยู่ในทุกมื้อข้าวที่
เรานั่งกินด้วยกันอย่างพร้อมหน้า อยู่ในทุกครั้งที่เราอดทน
ฟังท่านพูดเรื่องเดิมซ้ำไปซ้ำมาโดยไม่แสดงความรำคาญ
ความกตัญญูคือการกระทำเล็กน้อยที่ทำซ้ำทุกวันจน
กลายเป็นนิสัย ผมเชื่อว่าคนที่รักพ่อแม่เป็น จะรักคนอื่น
เป็นด้วย เพราะความกตัญญูคือรากฐานของความดีทุก
ประการ

หนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อสั่งสอนใคร แต่เขียนขึ้น
เพื่อเป็นเพื่อนร่วมทาง เตือนใจเราในวันที่ลืม ปลอบใจเรา
ในวันที่เสียใจ และให้กำลังใจเราในวันที่อยากทำดีกับท่าน
แต่ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร ผมหวังว่าทุกคนที่เปิดอ่านจะพบ
บางสิ่งที่ทำให้อยากลุกขึ้นไปกอดพ่อแม่สักครั้ง เพราะ
บางทีสิ่งที่ท่านต้องการไม่ใช่เงินทองหรือของแพง แต่คือ

ลูกที่หันมามองท่านด้วยดวงตาแห่งความรักและความ
เข้าใจ

ด้วยรักและศรัทธาในความดีงาม ลูกดี

บทที่ 1 — พระในบ้าน คือใคร

บ้านใดมีพ่อแม่อยู่ บ้านนั้นมีพระประจำอยู่แล้ว ไม่ต้องไป
แสวงหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนอีกเลย

หลายคนเดินทางไกลไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามวัดวา
อาราม ตามสถานที่เลื่องชื่อทั่วแผ่นดิน ขอพรให้ชีวิตเจริญ
รุ่งเรือง ขอให้มิโชคมิลาภ ขอให้พ้นทุกข์พ้นภัย แต่กลับ
หลงลืมไปว่า พระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในชีวิตของเรานั้น ท่าน
นั่งอยู่ที่บ้านนี้เอง ท่านไม่ได้ประดิษฐานอยู่บนหิ้งสูง ไม่ได้

ห่มจีวรสีเหลือง แต่ท่านสวมเสื้อผ้าธรรมดา ทำกับข้าวให้เรากิน ตื่นเข้ามาถามว่าหิวไหม นอนหลับดีหรือเปล่า ท่านเหล่านั้นคือพ่อและแม่ของเรา

คำว่า "พระในบ้าน" เป็นคำที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า พ่อแม่คือพระอรหันต์ของลูก เพราะท่านทั้งสองเป็นผู้ให้ชีวิต ให้ลมหายใจแรกแก่เรา ให้น้ำนม ให้ความอบอุ่น ให้การเลี้ยงดูจนเราเติบโตใหญ่ ให้การศึกษา ให้อภัยเมื่อเราทำผิด และให้ความรักอย่างไม่มีเงื่อนไขตลอดทั้งชีวิตของท่าน ไม่มีความรักของใครในโลกนี้จะบริสุทธิ์และยิ่งใหญ่

เท่ากับความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก เพราะท่านรักเรา ตั้งแต่ยังไม่เคยเห็นหน้าเรา รักตั้งแต่เรายังเป็นเพียงขาวดีที่ทำให้ท่านน้ำตาไหลด้วยความปลื้มปิติ

ความศักดิ์สิทธิ์ของพระในบ้านนั้นไม่ได้อยู่ที่อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ แต่อยู่ที่ความเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่ท่านมอบให้เราทุกวัน แม่ออดได้เพื่อให้ลูกอิ่ม พ่อเหนื่อยได้เพื่อให้ลูก

สบาย ท่านทั้งสองแบกรับความทุกข์ยากลำบากไว้บนบ่า
เพียงเพื่อให้ลูกได้เดินบนทางที่ราบเรียบกว่าที่ท่านเคย
เดิน นี่คือการรักที่ไม่ต้องร้องขอ ไม่ต้องสวดมนต์
อ้อนวอน เพราะมันไหลออกมาจากหัวใจของท่านอย่างเป็น
ธรรมชาติ เหมือนแม่น้ำที่ไหลลงสู่ทะเลโดยไม่เคยถาม
ว่าทะเลจะตอบแทนอะไรกลับมา

เพราะฉะนั้น หากเราอยากมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองชีวิต ไม่
ต้องเดินทางไปไหนไกล เพียงหันกลับมามองคนที่อยู่ใน
บ้านของเรา กราบท่านด้วยหัวใจ ดูแลท่านด้วยความรัก
พูดกับท่านด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยน แค่นี้ชีวิตของเราก็จะมี
พรอันประเสริฐที่สุดคุ้มครองอยู่แล้ว เพราะพรของพ่อแม่
นั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าพรใดในโลก และบุญจากการดูแลพระใน
บ้านนั้น เป็นบุญที่ส่งผลทันตาเห็น ทั้งในชาตินี้และชาติ
หน้า

บทที่ 2 — น่านมแม่ บทเรียนแรกของชีวิต

น่านมแม่คือบทเรียนแรกที่สอนเราว่า ความรักที่แท้จริงคือการให้โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน

ก่อนที่จะเรารู้จักโลกใบนี้ ก่อนที่เราจะลืมตาเห็นแสงสว่าง มีคนหนึ่งที่รู้จักเราดีที่สุดแล้ว คนคนนั้นรับรู้ทุกการเคลื่อนไหวของเรา ทั้งตอนที่เราดิ้น ตอนที่เราสะอึก ตอนที่เราหมุนตัวกลับไปกลับมา เธอแบกรับน้ำหนักของเราไว้ แก้วเดือนโดยไม่เคยบ่นสักคำ เธอทนเจ็บปวดในวันคลอด

เพื่อให้เราได้มีลมหายใจแรก คนคนนั้นคือแม่ของเรา
ผู้หญิงที่เปลี่ยนทุกความเจ็บปวดให้กลายเป็นรอยยิ้มใน
วินาทีที่ได้ยินเสียงร้องของลูก

หยดน้ำนมแรกที่แม่ให้ ไม่ได้เป็นเพียงอาหารสำหรับ
ร่างกายเล็กจิ๋ว แต่มันคือความรัก ความอบอุ่น และคำ
สัญญาที่ไม่ต้องเอ่ยเป็นคำพูดว่า แม่จะดูแลลูกจนกว่าชีวิต
จะหาไม่ แม่หลายคนอดหลับอดนอนเป็นเดือนเป็นปี ตื่น
ขึ้นมากลางดึกทุกครั้งทีลูกร้อง ไม่เคยนับว่าต้องตื่นกี่ครั้ง
ไม่เคยคิดว่าเหนื่อยแค่ไหน เพราะสำหรับแม่ ลูกคือทุก
อย่าง ความเหนื่อยล้าทั้งหมดเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับ
รอยยิ้มของลูกน้อย

ลองนึกย้อนกลับไปดูว่า กว่าเราจะเติบโตมาจนถึงวันนี้ แม่
ต้องเสียสละอะไรบ้าง เธอเสียสละเวลาของตัวเอง
เสียสละความสวยงาม เสียสละความฝันหลายอย่างที่เคย
มี บางคนอาจเคยมีอาชีพที่รุ่งโรจน์ แต่เลือกหยุดทุกอย่าง

ไว้เพื่อมาเลี้ยงลูกด้วยตัวเอง ไม่ใช่เพราะถูกบังคับ แต่เพราะหัวใจของแม่บอกว่า ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าลูก ความรักของแม่จึงเป็นความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าลูกจะเป็นอย่างไร ทำอะไร สำเร็จหรือล้มเหลว แม่ก็ยังรักเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน

วันนี้เราอาจโตแล้ว แข็งแรงแล้ว ไม่ต้องการน้ำนมแม่อีกต่อไป แต่สิ่งที่เราต้องการตลอดไปคือการไม่ลืมบุญคุณนั้น บทเรียนแรกของชีวิตไม่ได้อยู่ในตำราเรียนเล่มไหน แต่อยู่ในอ้อมกอดของแม่ อยู่ในหยดน้ำนมที่เธอมอบให้ อยู่ในทุกคืนที่เธออดนอนเพื่อเรา หากเราเข้าใจบทเรียนนี้อย่างลึกซึ้ง เราจะมีวันปล่อยให้แม่ต้องเหงาหรือเศร้าใจ เพราะการตอบแทนแม่ไม่จำเป็นต้องรอให้รวย ไม่ต้องรอให้พร้อม แค่กลับไปกอดเธอสักครั้ง บอกรักเธอสักคำ แค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับหัวใจของแม่

บทที่ 3 — มือพ่อ มือที่สร้างโลก

มือที่หยาบกร้านที่สุด คือมือที่อุ้มเราไว้อย่างอ่อนโยนที่สุด
เสมอ

ลองนึกถึงมือของพ่อคุณสิ มือที่เคยจับมือเราตอนเด็ก มือที่เคยโอบอุ้มเราขึ้นบ่า มือที่เคยปั่นจักรยานให้เรานั่งซ้อนท้ายหัวเราะกันตลอดทาง มือของพ่อหลายคนไม่ได้เรียบเนียน ไม่ได้สวยงาม แต่กลับเป็นมือที่สร้างทุกสิ่งขึ้นมาเพื่อเรา พ่อบางคนเป็นเกษตรกร มือจับจอบจับเสียมจน

ด้านแข็ง พ่อบางคนเป็นช่างก่อสร้าง มือเต็มไปด้วยรอย
ปูนและรอยแผลเก่า พ่อบางคนขับรถรับจ้างทั้งวันทั้งคืน
มือกุ่มพวงมาลัยจนขื่อนิ้วเมื่อยขบ แต่ไม่ว่ามือเหล่านั้นจะ
ทำงานหนักหนาสาหัสเพียงใด เมื่อกลับถึงบ้าน มือ
เดียวกันนั้นก็ลูบหัวลูกอย่างเบามือ รวากับกลัวจะทำให้ลูก
เจ็บ

พ่อหลายคนไม่เคยพูดคำว่ารัก ไม่เคยกอด ไม่เคยบอกว่า
คิดถึง แต่ความรักของพ่อซ่อนอยู่ในทุกหยาดเหงื่อที่ไหล
ริน ซ่อนอยู่ในจานข้าวที่ไม่เคยขาด ซ่อนอยู่ในคำเทอมที่
จ่ายตรงเวลาทุกภาคเรียน ซ่อนอยู่ในคำพูดสั้นๆ ว่า "ไม่
ต้องห่วงพ่อ ตั้งใจเรียนไป" ความรักของพ่อเป็นเหมือน
รากของต้นไม้ใหญ่ ไม่มีใครมองเห็น แต่มันคือสิ่งที่ค้ำจุน
ทุกอย่างไว้ไม่ให้ล้ม หากวันนี้เรายืนอยู่ได้อย่างมั่นคง นั่น
เพราะมีรากที่แข็งแรงฝังลึกอยู่ที่ใต้ดินเสมอ

บางครั้งเราอาจเคยน้อยใจพ่อ เคยคิดว่าพ่อไม่รักเพราะไม่เคยแสดงออก เคยคิดว่าพ่อเข้มงวดเกินไปเพราะบังคับเรื่อนั้นเรื่องนี้ แต่เมื่อเราโตขึ้นและเข้าใจโลกมากขึ้น เราจึงรู้ว่าทุกคำดู ทุกกฎกติกาที่พ่อตั้งไว้ ล้วนเกิดจากความรักและความเป็นห่วง พ่อเพียงแค่ไม่รู้จะรักแบบไหนให้ลูกรู้สึกได้ จึงเลือกที่จะรักด้วยการทำ ไม่ใช่การพูด

วันนี้ถ้าพ่อยังอยู่ ลองจับมือพ่อดูสักครั้ง สัมผัสรอยด้านรอยเหี่ยวย รอยแห่งกาลเวลาที่จารึกอยู่บนมือคุณนั้น แล้วจะรู้ว่ามือที่ดูธรรมดาคุณนี้ คือมือที่สร้างโลกทั้งใบของเราขึ้นมา อย่ารอให้สายเกินไป จงบอกรักพ่อในวันที่ยังบอกได้ จงตอบแทนท่านในวันที่ท่านยังอยู่ตรงนี้ เพราะพระในบ้านของเรานั้น ท่านไม่ได้อยู่กับเราตลอดไป

บทที่ 4 — บ้านคือวัดแห่งแรก

ไม่ต้องเดินทางไกลไปถึงไหน วัดที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในชีวิต
คือบ้านที่มีพ่อแม่อยู่

หลายคนตื่นเช้าขึ้นมาแล้วรีบออกจากบ้าน ไปทำบุญที่วัด
ไปกราบพระที่ไกลแสนไกล ไปแสวงหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตาม
สถานที่ต่างๆ ด้วยความเชื่อว่าบุญกุศลจะเกิดขึ้นจากการ
เดินทาง แต่กลับลืมไปว่าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้นอยู่ได้
ชายคาเดียวกับเรานี่เอง บ้านที่เราเติบโตขึ้นมา บ้านที่พ่อ

แม่นั่งรอเราอยู่ทุกเย็น บ้านหลังนั้นแหละคือวัดแห่งแรก
ของชีวิต เป็นวัดที่ไม่ต้องจุดธูปเทียน ไม่ต้องสวดมนต์ให้
ดังก้อง เพียงแค่เราหันหน้ากลับมาดูแลคนในบ้านด้วย
หัวใจที่อ่อนโยน บุญก็เกิดขึ้นแล้วอย่างเงียบงัน

พ่อแม่คือพระที่มีลมหายใจ เป็นพระที่ไม่ได้นั่งอยู่บนแท่น
สูง แต่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเก่าในห้องครัว เป็นพระที่ไม่ได้
เทศนาสั่งสอนด้วยภาษาบาลี แต่สอนเราด้วยน้ำเสียงที่คุ้น
เคยมาตั้งแต่เกิด ท่านเหล่านี้อดทนกับเราโดยไม่เคยบ่น
ให้อภัยเราโดยไม่เคยเรียกร้อง และรักเราอย่างไม่มี
เงื่อนไขตลอดมา หากเราเข้าใจสิ่งนี้ได้อย่างลึกซึ้ง เราจะ
พบว่าการตักบาตรพระหนึ่งรูปนั้นได้บุญมาก แต่การตัก
ข้าวใส่จานให้พ่อแม่ได้กินอ้อนนั้นได้บุญที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้กัน
เพราะท่านคือพระอรหันต์ของบ้าน

การปฏิบัติต่อพ่อแม่ด้วยความรักและความเคารพนั้น คือ
การปฏิบัติธรรมที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องนั่งสมาธิหลาย

ชั่วโมง ไม่จำเป็นต้องเดินทางจนเมื่อยขา เพียงแค่เรา
กลับบ้านไปนั่งข้างท่าน พูดคุยด้วยถ้อยคำที่อ่อนหวาน
ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ หรือแม้เพียงนั่งเงียบๆ อยู่ใกล้ๆ ให้
ท่านรู้สึกว่ามีได้อยู่คนเดียว นั่นก็คือการทำบุญที่ยิ่งใหญ่
แล้ว ศีลห้าข้อแรกที่เราควรรักษาคือการไม่ทำร้ายจิตใจ
พ่อแม่ สมบัติที่ดีที่สุดคือการตั้งใจฟังท่านพูด และปัญญาที่
สูงสุดคือการรู้คุณค่าของท่านก่อนที่จะสายเกินไป

จงจำไว้ว่าบ้านที่มีพ่อแม่อยู่นั้นเปรียบเสมือนวัดที่มีพระ
ประธานประทับอยู่ วันใดที่พระองค์นั้นจากไป วัดก็จะ
เงียบเหงาและว่างเปล่า อย่ารอให้ถึงวันนั้นแล้วค่อยมา
เสียใจ จงกลับบ้านไปกราบพระในบ้านของเราให้บ่อย
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะบุญที่แท้จริงไม่ได้อยู่ไกลเลย มัน
อยู่แค่เอื้อมมือไปกอดพ่อแม่ของเราเท่านั้นเอง

บทที่ 5 — คำสอนที่ไม่มีวันลืม

คำสอนของพ่อแม่ไม่ได้อยู่ในตำราเล่มไหน แต่สลักอยู่ในหัวใจของลูกทุกคนตลอดชีวิต

หลายครั้งที่เราเติบโตมาจนเป็นผู้ใหญ่ เราอาจลืมเนื้อหาในหนังสือเรียนเล่มหนาที่เคยท่องจำ ลืมสูตรคณิตศาสตร์ที่เคยทำจนหัวหมุน แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยจางหายไปจากความทรงจำคือคำสอนของพ่อแม่ บางคำพูดอาจสั้นเพียงประโยคเดียว แต่กลับมีพลังมากพอที่จะนำทางชีวิตเราได้

ตลอดทั้งชีวิต ลุงตี๋จำได้ดีว่าตอนเป็นเด็ก แม่เคยพูดว่า "กินข้าวให้หมดจาน เพราะข้าวทุกเม็ดมีคนปลูกมาด้วย หยาดเหงื่อ" ประโยคนี้ฟังดูธรรมดา แต่มันสอนให้ลุงรู้จักเคารพแรงงานของผู้อื่นและไม่เคยทิ้งอาหารให้สูญเปล่า จนถึงทุกวันนี้

คำสอนของพ่อแม่ไม่ได้มาในรูปแบบของการนั่งบรรยายยาวเหยียด แต่มักแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ พ่อไม่เคยบอกให้ลุงเป็นคนซื่อสัตย์ด้วยคำพูดตรงๆ แต่ทุกครั้งที่ได้ไปตลาดแล้วแม่ค้าทอนเงินเกิน พ่อจะเดินกลับไปคืนทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นเงินเพียงบาทเดียว การกระทำนั้นสอนลุงได้มากกว่าคำเทศนาใดๆ เพราะพ่อแม่คือครูคนแรกที่สอนด้วยชีวิตจริง ไม่ใช่ด้วยทฤษฎี ลูกๆ ไม่ได้จำสิ่งที่พ่อแม่พูด แต่จำสิ่งที่พ่อแม่ทำ และนั่นคือบทเรียนที่ทรงพลังที่สุด

เมื่อลุกโตะขึ้นและต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ในชีวิต ไม่ว่าจะ
จะเป็นเรื่องงาน เรื่องคน หรือเรื่องเงิน เสียงของพ่อแม่จะ
ดังขึ้นมาในหัวเสมอ "อดทนไว้ลูก ไม่มีอะไรที่ผ่านไปไม่ได้"
หรือ "ทำดีไม่ต้องรอให้ใครเห็น เพราะความดีมันเห็นตัว
เราเอง" คำพูดเหล่านี้เหมือนเข็มทิศที่คอยชี้ทางเมื่อเรา
หลงทาง เหมือนแสงสว่างในวันที่ชีวิตมืดมน มันพิสูจน์ให้
เห็นว่าคำสอนที่ดีไม่จำเป็นต้องมาจากปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่
แต่มาจากคนธรรมดาที่รักเรามากที่สุดในโลก

วันนี้ถ้าเรายังมีพ่อแม่อยู่ ลองนั่งลงข้างๆ ท่าน ถามท่าน
เล่าเรื่องสมัยก่อน ฟังคำสอนที่ท่านอยากบอก เพราะวัน
หนึ่งเสียงเหล่านั้นจะเหลือเพียงเสียงสะท้อนในความทรง
จำ และถ้าท่านจากไปแล้ว จงภูมิใจเถิดว่าคำสอนของท่าน
ยังมีชีวิตอยู่ในตัวเรา ทุกครั้งที่เราทำดี ทุกครั้งที่เราอดทน
ทุกครั้งที่เราเลือกทางที่ถูกต้อง นั่นคือหลักฐานว่าพ่อแม่

ไม่เคยจากไปไหน ท่านยังอยู่ในทุกการตัดสินใจของเรา
ตลอดไป

บทที่ 6 — ความเจ็บปวดที่เรียกว่าความรัก

ไม่เร็วที่ติลงบนเนื้อ เจ็บเพียงชั่วคราว แต่ความรักที่ซ่อน
อยู่เบื้องหลังนั้น อบอุ่นไปตลอดชีวิต

เด็กน้อยคนหนึ่งเคยร้องไห้จ้าเมื่อถูกแม่ตีมือเพราะเอื้อม
ไปจับกาน้ำร้อน เขาไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงทำเช่นนั้น เขา
รู้สึกเพียงว่าแม่ดุ แม่ร้าย แม่ไม่รัก แต่เมื่อเติบโตขึ้น เขาจึง
เข้าใจว่ามือที่ติลงไบนั่นสั่งสอนด้วยความกลัว กลัวว่าลูก
จะเจ็บ กลัวว่าลูกจะเป็นอันตราย ความเจ็บเพียงเสี้ยว

วินาทีนั้น คือสิ่งที่แม่เลือกแทนความเจ็บปวดที่อาจเกิดขึ้น
หนักกว่าหลายเท่า นี่คือสิ่งที่ลูงต้อยากให้ทุกคนได้ลองนึก
ย้อนกลับไป ว่าในวัยเด็กของเรา มีกี่ครั้งที่เราเคยโกรธพ่อ
แม่ โดยไม่รู้เลยว่าท่านกำลังปกป้องเราอยู่

การดูดำของพ่อแม่ไม่เคยมีครั้งไหนที่ปราศจากความรัก
ลองนึกดูให้ดี คนแปลกหน้าเห็นลูกของเราทำผิดจะเดิน
ผ่านไปอย่างไม่แยแส แต่พ่อแม่ไม่เคยทำเช่นนั้น ท่าน
เลือกที่จะเหนื่อย เลือกที่จะเป็นคนร้ายในสายตาลูก เลือก
ที่จะถูกตบโต้ด้วยคำพูดเสียดแทงจากลูกที่ยังไม่เดียงสา
ทั้งหมดนี้เพราะท่านรักมากเกินกว่าจะปล่อยยให้ลูกเดินไป
ในทางที่ผิดโดยไม่ทำอะไรเลย คนที่กล้าบอกความจริงกับ
เรา คนที่กล้าดุเราเมื่อเราทำผิด คือคนที่รักเรามากที่สุด
เพราะท่านไม่กลัวที่จะถูกเกลียด ขอเพียงให้ลูกเติบโตเป็น
คนดี

ลูกที่เคยเห็นพ่อคนหนึ่งนั่งร้องไห้คนเดียวหลังจากตี
ลูกชายที่แอบหนีไปเล่นริมถนนใหญ่ ท่านร้องไห้ไม่ใช่
เพราะเสียใจที่ตีลูก แต่ร้องไห้เพราะกลัว กลัวว่าถ้าวันนั้น
ไม่ทันเห็น ลูกอาจจะไม่ได้กลับมาบ้าน ความเจ็บปวดของ
พ่อแม่ในเวลาที่ต้องลงโทษลูกนั้น มักจะหนักหนากว่า
ความเจ็บที่ลูกได้รับเสียอีก เพราะไม่มีพ่อแม่คนไหนอยาก
เป็นคนร้ายของลูก แต่ท่านยอมเป็น เพราะรักลูกมากกว่า
รักตัวเอง

วันนี้ หากเรายังมีโอกาสได้ยินเสียงบ่นของพ่อแม่ ได้ยินคำ
สอนที่บางครั้งฟังดูเหมือนจู้จี้ จงขอบคุณเสียงเหล่านั้นเถิด
เพราะวันหนึ่งที่บ้านเงียบลง เราจะรู้ว่าเสียงดุของท่านคือ
เสียงที่เราคิดถึงมากที่สุด จงอย่ารอให้ถึงวันนั้นแล้วค่อย
เข้าใจ จงเข้าใจตั้งแต่วันนี้ ว่าทุกคำดุๆ ทุกการลงโทษ
ล้วนเป็นภาษารักที่พ่อแม่ไม่รู้จะพูดออกมาด้วยวิธีอื่นใด
นอกจากการกระทำที่เจ็บปวดแต่เปี่ยมด้วยความหวังดี

บทที่ 7 — วันที่พ่อแม่แก่ลง

วันเวลาไม่เคยรอใคร แต่ความกตัญญูรอได้ทุกวัน หากเรา
เลือกที่จะลงมือทำตั้งแต่วันนี้

มีอยู่วันหนึ่งที่เราจะสังเกตเห็นบางสิ่งเปลี่ยนไป อาจเป็น
ตอนที่แม่หยิบจานแล้วมือสั่นเล็กน้อย หรือตอนที่พ่อลุก
จากเก้าอี้ช้ากว่าเดิม ผมที่เคยดำสนิทกลับมีสีเทาแซมอยู่
ตรงขมับ หลังที่เคยตรงเริ่มโค้งงอลงทีละนิด เสียงที่เคยดัง
ฟังชัดกลับแผ่วเบาลงอย่างไม่ทันตั้งตัว วันนั้นแหละที่

หัวใจของลูกจะหยุดนิ่งไปชั่วขณะ แล้วตระหนักว่าเวลา
ของพ่อแม่ไม่ได้มีมากเท่าที่เราเคยคิด

ลูกจำได้ดีว่าวันที่เห็นแม่เดินขึ้นบันไดแล้วต้องหยุดพัก
กลางทาง มือข้างหนึ่งจับราวบันได อีกข้างหนึ่งกุมหน้าอก
หายใจหอบเล็กน้อย ภาพนั้นทำให้น้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว
เพราะในความทรงจำ แม่คือคนที่แข็งแรงที่สุดในบ้าน
เป็นคนที่ตื่นก่อนใครทุกเช้า หุงข้าว ทำกับข้าว ส่งลูกไป
โรงเรียน แล้ววันนี้คนที่เคยแบกทุกอย่างไว้บนบ่ากลับ
ต้องการคนพยุงเพียงแค่ว่าจะเดินขึ้นบันไดไม่กี่ขั้น ความจริง
ข้อนี้เจ็บปวด แต่มันก็ปลุกบางสิ่งในใจให้ตื่นขึ้นมา นั่นคือ
สำนึกแห่งการตอบแทน

เมื่อก่อนพ่อแม่เคยจูงมือเราเดิน วันนี้ถึงเวลาที่เราจะจูง
มือท่านบ้าง ไม่ต้องรอให้ร่ำรวย ไม่ต้องรอให้พร้อม แค่ว่า
หาทุกวัน แค่นั่งกินข้าวด้วยกัน แค่ว่าวันนี้เป็นอย่างไร
บ้าง สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้คือสิ่งที่ท่านต้องการมากที่สุด ไม่ใช่

เงินทอง ไม่ใช่ของแพง แต่คือเวลาและหัวใจของลูกที่มอบให้โดยไม่ต้องร้องขอ การดูแลพ่อแม่ไม่ใช่ภาระ แต่คือโอกาสอันประเสริฐที่ชีวิตมอบให้เราได้ทำสิ่งที่มีค่าที่สุด

จงจำไว้ว่าวันเวลาที่ผ่านไปจะไม่มีวันย้อนกลับ ทุกนาทิจที่เรายังมีพ่อแม่อยู่ตรงหน้าคือนาทีทอง อย่าปล่อยให้ความเร่งรีบของชีวิตพรากโอกาสในการดูแลท่านไปจากมือ เพราะวันที่ท่านจากไป สิ่งที่เราจะเสียใจที่สุดไม่ใช่สิ่งที่ทำไปแล้ว แต่คือสิ่งที่ไม่ได้ทำ ขณะที่ยังมีเวลา ลุงต๋อยากบอกทุกคนว่า พ่อแม่ไม่ได้ต้องการอะไรมาก ท่านต้องการแค่รู้ว่าลูกรักท่าน และลูกไม่ลืมท่าน เพียงเท่านั้นก็เพียงพอสำหรับหัวใจของพ่อแม่แล้ว

บทที่ 8 — การตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

สิ่งที่พ่อแม่ต้องการจากลูกมากที่สุด ไม่ใช่เงินล้าน แต่คือ
การได้รู้ว่าลูกยังคิดถึงท่านอยู่เสมอ

หลายคนเชื่อว่าการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ที่ดีที่สุดคือ
การหาเงินให้มากที่สุด ซื้อบ้านหลังใหญ่ให้ท่านอยู่สบาย
ส่งเงินกลับบ้านทุกเดือนจนตัวเองแทบไม่เหลือ ลูกตีไม่ได้
บอกว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ดีนะ มันดีและมันจำเป็น แต่ถ้าถามพ่อ
แม่สักคำว่าท่านอยากได้อะไรจากลูกมากที่สุด คำตอบที่

ได้มักไม่ใช่ตัวเลขในบัญชีธนาคาร แต่เป็นเสียงโทรศัพท์
ของลูกที่โทรมาถามว่า "วันนี้แม่เป็นยังงัยบ้าง" หรือการที่
ลูกกลับมานั่งกินข้าวด้วยกันสักมื้อโดยไม่ต้องรอให้ถึงวัน
สำคัญ

การตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ "เวลา" ที่เรามอบให้ท่าน
อย่างตั้งใจ เวลาที่นั่งฟังท่านเล่าเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่
แสดงความเบื่อหน่าย เวลาที่พาท่านไปหาหมอแล้วนั่ง
รอข้างกายอย่างอดทน เวลาที่วางมือถือลงแล้วหันมาสบ
ตาท่านจริงจัง สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้หัวใจของพ่อแม่
อัมเมม ลุงตี่เคยเห็นคุณแม่ท่านหนึ่งร้องไห้ด้วยความดีใจ
เพียงเพราะลูกชายโทรมาบอกว่า "เสาร์นี้ผมจะกลับไปกิน
ข้าวที่บ้านนะครับ" แค่นั้นเอง ไม่ต้องมีของขวัญราคาแพง
ไม่ต้องมีซองเงินหนาปึก แค่ว่าลูกจะกลับมา ก็เพียงพอ
แล้วสำหรับท่าน

ความใส่ใจในรายละเอียดเล็กน้อยก็เป็นการตอบแทนที่
ทรงพลังไม่แพ้กัน จำได้ไหมว่าพ่อชอบกินอะไร แม่ชอบ
ดอกไม้สีอะไร ท่านนอนหลับดีไหมเมื่อคืน ยาที่หมอสั่ง
ท่านกินครบไหม การจดจำสิ่งเหล่านี้คือการบอกพ่อแม่
ทางอ้อมว่า "ลูกเห็นท่านอยู่ ลูกไม่เคยลืม" และนั่นคือสิ่งที่
ทำให้ท่านรู้สึกว่าคุณชีวิตที่เหนื่อยยากมาทั้งชีวิตนั้นคุ้มค่าทุก
หยาดเหงื่อ เพราะท่านเลี้ยงลูกมาได้ดี ลูกเติบโตเป็นคนที่
มีหัวใจ

สุดท้ายแล้ว การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ไม่จำเป็นต้องรอ
ให้พร้อม ไม่ต้องรอให้รวย ไม่ต้องรอให้ว่าง เพราะเวลา
ของท่านเดินไปข้างหน้าทุกวันโดยไม่รอใคร วันที่ท่านยัง
อยู่ตรงนี่คือโอกาสที่ดีที่สุดแล้ว จงลุกขึ้นมาโทรหาท่าน
กลับไปหาท่าน นั่งข้างท่าน บอกรักท่าน อย่าปล่อยให้วัน
เวลาผ่านไปจนเหลือเพียงความเสียใจที่ว่า "รู้แบบนี้ ทำ
ตั้งนานแล้ว" การตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ได้วัดด้วย

เงินตรา แต่วัดด้วยความรักที่ลูกมอบให้ท่านในทุก
ลมหายใจที่ยังเหลืออยู่

บทที่ 9 — เวลาที่มีค่ากว่าทอง

เงินทองที่หามาได้ ซื้อทุกอย่างในโลกนี้ได้ แต่ซื้อเวลาที่ผ่านไปแล้วกลับคืนมาไม่ได้เลยสักวินาทีเดียว

ลุงตีเคยรู้จักชายคนหนึ่งชื่อพีเอก เขาเป็นคนขยันขันแข็ง ทำงานหนักตั้งแต่เช้ายันค่ำ เป้าหมายของเขาคือหาเงินให้ได้มากที่สุดเพื่อจะได้ดูแลพ่อแม่ในบั้นปลายชีวิต เขามักพูดเสมอว่า "รอให้ผมตั้งตัวได้ก่อน แล้วจะพาพ่อแม่ไปเที่ยว จะพากลับบ้านไปกินข้าวด้วยกันทุกอาทิตย์" แต่วัน

นั้นไม่เคยมาถึง เพราะทุกครั้งที่ตั้งตัวได้ เขาก็ขยับ เป้าหมายให้ไกลออกไปอีก จนวันหนึ่งโทรศัพท์ดังขึ้นกลาง ดึก เสียงพี่สาวบอกว่าแม่หัวใจวายจากไปอย่างกะทันหัน พี่เอกยืนนิ่งอยู่กลางห้องทำงานที่เต็มไปด้วยรางวัลความสำเร็จ แต่กลับรู้สึกที่ตัวเองล้มเหลวที่สุดในชีวิต

เขาเล่าให้ลุงตี๋ฟังด้วยน้ำตาคลอว่า ตลอดห้าปีที่ผ่านมา เขากลับบ้านไปหาแม่ไม่ถึงสิบครั้ง โทรหาก็กแค่ถามสั้นๆ ว่าสบายดีไหม แล้ววางสายไปทำงานต่อ เขาไม่เคยรู้เลยว่าแม่ชอบนั่งรอหน้าบ้านทุกเย็นวันศุกร์ โดยหวังว่า ลูกชายจะขับรถกลับมา ไม่เคยรู้ว่าแม่เก็บข้าวของที่เขาใช้ ตอนเด็กไว้อย่างดีเพราะคิดถึง ไม่เคยรู้ว่าแม่บอกเพื่อนบ้านทุกคนว่าภูมิใจในตัวลูกชายมากแค่ไหน สิ่งที่เจ็บปวดที่สุดคือเขารู้ทุกอย่างก็ตอนที่ไม่มีโอกาสจะบอก รักแม่ได้อีกแล้ว

ลุงต๋อยอยากบอกทุกคนว่า เวลาคือของขวัญที่มีค่าที่สุดที่เราให้พ่อแม่ได้ ไม่จำเป็นต้องพาไปเที่ยวต่างประเทศหรือซื้อของแพงๆ แค้นงินข้าวด้วยกัน แค่ว่าโทรไปคุยยาวๆ สักครั้ง แค่ว่ากลับไปนอนบ้านสักคืน สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้คือสิ่งที่พ่อแม่รอคอยมากกว่าเงินทองใดๆ ทั้งสิ้น อย่าปล่อยให้คำว่า "ไว้อ่อน" กลายเป็นคำว่า "สายเกินไป" เพราะชีวิตไม่เคยบอกเราล่วงหน้าว่าวันไหนจะเป็นวันสุดท้าย

พ่อแม่ไม่ได้ต้องการให้เราประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่แล้วค่อยกลับมา ท่านแค่ต้องการเห็นหน้าเรา ได้ยินเสียงเรา ได้รู้ว่าเรายังนึกถึงท่านอยู่ ลุงต๋อยเชื่อว่าคนที่อ่านบทนี้หลายคนยังมีโอกาสอยู่ อย่าปล่อยให้โอกาสนั้นหลุดลอยไป หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาพ่อแม่วันนี้เลย หรือถ้าท่านอยู่ไม่ไกล ขับรถไปกอดท่านสักครั้ง เพราะวันพรุ่งนี้ไม่มีใครรับประกันได้ว่าจะมาถึง แต่วันนี้ยังอยู่ในมือของเรา

บทที่ 10 — ไม่มีวันสายเกินไป

ตราบใดที่ล้มหายใจของท่านยังอยู่ ตราบนั้นหัวใจของลูก
ยังมีโอกาสกลับบ้าน

หลายคนในชีวิตนี้แบกความรู้สึกผิดไว้ในอก บางคน
ทะเลาะกับพ่อแม่แล้วหนีออกจากบ้านไปนานหลายปี บาง
คนยุ่งอยู่กับการทำมาหากินจนลืมโทรกลับไปถาม
สารทุกข์สุกดิบ บางคนเคยพูดจาไม่ดีกับท่านแล้วรู้สึกอาย
จนไม่กล้าหันหน้ากลับไป ความรู้สึกเหล่านี้มันกัดกินข้าง

ในที่ละนิด จนวันหนึ่งเราอาจคิดว่ามันสายเกินไปแล้วที่จะ
กลับไปแก้ไขอะไร แต่ลุงตื้อยากบอกว่า ตราบใดที่ท่านยัง
มีลมหายใจ มันไม่มีวันสายเกินไปสำหรับคำว่า "ลูกกลับมา
แล้ว"

ลุงเคยรู้จักชายคนหนึ่งที่ไม่ได้กลับบ้านเกือบสิบห้าปี เขา
โกรธพ่อที่เคยเข้มงวดกับเขาตอนเด็ก โกรธที่ไม่เคยได้ยิน
คำชมจากปากพ่อสักครั้ง เขาออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบ
แปด ทำงานหนัก สร้างตัวจนมีฐานะดี แต่ในใจลึกๆ เขารู้
ว่ามีช่องว่างที่เงินซื้อไม่ได้ วันหนึ่งเขาได้ข่าวว่าพ่อป่วย
หนัก เขาตัดสินใจกลับบ้าน ตลอดทางที่ขับรถกลับ น้ำตา
ไหลไม่หยุด เขากลัวว่าจะไม่ทัน แต่พอเปิดประตูห้อง เห็น
พ่อนอนอยู่บนเตียง สิ่งแรกที่พ่อพูดคือ "กลับมาแล้วหรือ
ลูก พ่อรอ" แค่นี้ประโยคเดียว ทุกความโกรธ ทุกความ
น้อยใจ หายไปหมด เหลือแต่น้ำตาแห่งการกลับมาพบกัน

หัวใจของพ่อแม่ นั้นเป็นหัวใจที่ไม่เคยปิดประตูใส่ลูก ไม่ว่าเราจะหายไปนานแค่ไหน ไม่ว่าเราจะเคยทำผิดพลาดอะไร ท่านรอเราอยู่เสมอ ความรักของพ่อแม่ไม่มีวันหมดอายุ ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีกำแพง เพียงแค่เราหันหลังกลับ ก้าวขาเดินไปหาท่าน แค่นั้นก็พอแล้ว ไม่ต้องเตรียมคำพูด ยาวยืด ไม่ต้องมีของฝากราคาแพง แค่นี้ก็เพียงพอแล้วพูดว่า "ลูกขอโทษ" หรือ "ลูกรักพ่อแม่" ก็เพียงพอที่จะเยียวยาทุกบาดแผลที่ผ่านมา

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่การกลับไปช้า แต่คือการไม่กลับไปเลย อย่าปล่อยให้ความเขินอาย ความโกรธ หรือความภาคภูมิใจของเรา มาขวางกั้นโอกาสสุดท้ายที่เราจะมี วันนี้ถ้าท่านยังอยู่ จงลุกขึ้นไปหาท่าน โทรหาท่าน หรือแม้เพียงส่งข้อความสั้นๆ สักบรรทัด เพราะวันพรุ่งนี้เราไม่มีทางรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่วันนี้ เรายังมีโอกาส และโอกาสนั้นคือสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต จงอย่าปล่อยให้มันหลุดลอย

ไป เพราะความรักที่ไม่ได้แสดงออกนั้น ไม่ต่างอะไรจาก
ความรักที่ไม่เคยมีอยู่เลย

บทที่ 11 — คำว่าขอบคุณที่ลืมนพูด

คำว่าขอบคุณไม่เคยสายเกินไป แต่จะเสียใจที่สุดหากไม่ได้พูดมันออกมาเลย

เราพูดคำว่าขอบคุณกับคนแปลกหน้าได้ง่ายดายเหลือเกิน
ขอบคุณพนักงานเสิร์ฟที่ยกน้ำมาให้ ขอบคุณคนเปิดประตูให้
ขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ช่วยเหลือเรื่องเล็กน้อย
แต่กลับลืมนพูดคำนี้กับคนที่ทำเพื่อเรามากที่สุดในชีวิต คือ
พ่อกับแม่ของเราเอง บางทีเราคิดว่าสิ่งที่ท่านทำนั้นเป็น

เรื่องปกติ เป็นหน้าที่ เป็นสิ่งที่ท่านต้องทำอยู่แล้ว จนลืมไปว่าทุกงานข้าว ทุกคำสอน ทุกคืนที่ท่านนอนไม่หลับ เพราะเป็นห่วงเรา ล้วนเกิดขึ้นจากหัวใจที่รักเราอย่างไม่มีเงื่อนไข

ลุงที่เคยเห็นคนมากมายที่ประสบความสำเร็จในชีวิต มีบ้านหลังใหญ่ มีรถคันงาม มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี แต่กลับไม่เคยหันไปบอกพ่อแม่สักครั้งว่า ขอขอบคุณที่เลี้ยงลูกมา ขอขอบคุณที่ไม่เคยทิ้งลูก ขอขอบคุณที่ทนลำบากเพื่อให้ลูกได้สบาย หลายคนคิดว่าจะพูดที่หลังก็ได้ รอให้ถึงวันพิเศษ รอให้มีโอกาสเหมาะ แต่ชีวิตไม่เคยรอใคร วันเวลาผ่านไปเร็วกว่าที่เราคิดเสมอ และบางครั้งโอกาสที่เราผัดวันไปเรื่อยนั้น ก็ไม่เคยกลับมาอีกเลย

คำว่าขอบคุณไม่จำเป็นต้องยิ่งใหญ่หรือเป็นพิธีรีตอง ไม่ต้องรอวันเกิด ไม่ต้องรอวันแม่วันพ่อ แค่วันธรรมดาวันหนึ่ง หันไปบอกท่านว่า ขอขอบคุณนะครับที่ทำกับข้าวให้กิน

ขอบคุณนะคะที่ห่วงใยเสมอ ขอบคุณที่เป็นพ่อเป็นแม่ของลูก คำพูดสั้นๆ เหล่านี้อาจฟังดูธรรมดา แต่สำหรับพ่อแม่แล้ว มันคือรางวัลที่ยิ่งใหญ่กว่าทรัพย์สินเงินทองใดๆ ในโลก มันคือเสียงที่บอกท่านว่า สิ่งที่ท่านทำมาทั้งชีวิตนั้นมีคุณค่า ลูกเห็น ลูกรู้ และลูกซาบซึ้ง

วันนี้ ก่อนที่เราจะวางหนังสือเล่มนี้ลง ลุงต๋อยากชวนให้ลองทำสิ่งเล็กๆ สักอย่าง ลองเดินไปหาพ่อหรือแม่ หรือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาท่าน แล้วพูดคำว่าขอบคุณออกมาจากใจ ไม่ต้องอายที่จะพูด ไม่ต้องกลัวว่าจะดูแปลก เพราะคำว่าขอบคุณที่พูดออกมาจากหัวใจของลูก คือดอกไม้ที่งดงามที่สุดที่พ่อแม่จะได้รับ อย่าปล่อยให้คำนี้กลายเป็นคำที่เราเสียใจภายหลังว่าลืมพูด จงพูดมันวันนี้ ขณะที่ยังมีโอกาส ขณะที่ท่านยังอยู่ตรงนี้

บทที่ 12 — อาหารจากมือแม่

รสชาติที่แท้จริงของอาหารไม่ได้อยู่ที่เครื่องปรุง แต่อยู่ที่
หัวใจของคนปรุง

ลองหลับตานึกย้อนกลับไปสักนิดนะครับ ว่าอาหารจาน
ไหนที่เรากินแล้วรู้สึกอิ่มท้องอิ่มใจไปพร้อมกัน ผมเชื่อว่า
หลายคนจะนึกถึงอาหารจากมือแม่ อาจเป็นไข่เจียว
ธรรมดาที่ทอดในกระทะเก่าๆ อาจเป็นแกงส้มหม้อใหญ่ที่
ตั้งไว้กลางโต๊ะ หรืออาจเป็นข้าวเหนียวมูนที่แม่นั่งให้ตอน

เข้าก่อนไปโรงเรียน อาหารเหล่านั้นไม่ได้วิเศษเพราะวัตถุดิบราคาแพง แต่มันวิเศษเพราะแม่ใส่ความรักลงไปในทุกขั้นตอน ตั้งแต่เลือกซื้อของสดในตลาดแต่เช้า จนถึงตอนตักใส่จานวางไว้ให้เราตรงหน้า

ผมจำได้ว่าตอนเป็นเด็ก แม่จะตื่นตีห้าทุกวันเพื่อหุงข้าว และทำกับข้าวให้ทันก่อนลูกๆ ตื่น บางวันแม่ไม่สบาย แต่ก็ยังลุกขึ้นมายืนหน้าเตา เพราะกลัวลูกจะหิว กลัวลูกจะไม่แข็งแรงไปเรียน ความรักแบบนี้ไม่เคยมีเงื่อนไข ไม่เคยมีวันหยุด และไม่เคยเรียกร้องสิ่งตอบแทน ตอนนั้นเราอาจไม่เข้าใจ เราอาจเคยบ่นว่าอาหารจืด เค็มเกินไป หรือไม่อยากกินซ้ำ แต่วันนี้เมื่อโตขึ้น เราถึงรู้ว่ารสชาตินั้นคือรสชาติที่ไม่มีร้านอาหารไหนในโลกปรุงให้ได้เหมือน

ผมเคยพาแม่ไปกินร้านอาหารหรูร้านหนึ่ง สั่งเมนูดีๆ ราคาแพงๆ แม่ชิมแล้วยิ้มบอกว่าอร่อยดี แต่พอกลับถึงบ้าน แม่ก็เดินเข้าครัวไปต้มน้ำซุปรายๆ แล้วบอกว่า กินนี่เพิ่มอีก

หนอยนะลูก กลัวไม่อีม ตอนนั้นผมอีมออกมาทั้งน้ำตา
เพราะเข้าใจว่าสำหรับแม่ การได้ทำอาหารให้ลูกกินคือ
ความสุขของท่าน มันไม่ใช่หน้าที่ แต่มันคือภาษารักที่แม่
ใช้บอกเราทุกวันโดยไม่ต้องเอ่ยคำว่ารักสักคำเดียว

วันนี้ถ้าแม่ยังอยู่ ลองกลับไปนั่งกินข้าวกับท่านสักมื้อนะ
ครับ ไม่ต้องรอวันพิเศษ ไม่ต้องรอเทศกาล แค่วันธรรมดา
ที่เราตั้งใจกลับไปนั่งลงตรงโต๊ะกินข้าว ยกช้อนตักแกงที่
แม่ทำ แล้วบอกท่านว่า อร่อยมากครับแม่ แค่นี้ก็เป็นการ
ตอบแทนบุญคุณที่ยิ่งใหญ่แล้ว เพราะสิ่งที่แม่อยากได้มาก
ที่สุดไม่ใช่เงินทองหรือของแพง แต่คือการได้เห็นลูกนั่งกิน
ข้าวตรงหน้าอย่างมีความสุข และถ้าวันนี้แม่ไม่อยู่แล้ว จง
จำรสชาตินั้นไว้ให้ดี เพราะมันคือมรดกที่ล้ำค่าที่สุดที่แม่
มอบให้เรา

บทที่ 13 — เมื่อพ่อแม่ต้องการเรา

วันที่พ่อแม่เลี้ยงเรา ท่านไม่เคยถามว่าเหนื่อยแค่ไหน วันที่ท่านต้องการเรา เราจึงไม่ควรถามว่ายุ่งแค่ไหน

ลูกที่จำได้ดีว่าตอนเป็นเด็ก ทุกครั้งที่เราไม่สบาย แม่จะนั่งเฝ้าข้างเตียงทั้งคืนโดยไม่หลับ พ่อจะรีบออกไปหาหมอ หายาให้เราแม่ฝนจะตักน้ำกลางดึก ท่านไม่เคยบ่นสักคำ ไม่เคยถอนหายใจให้เราได้ยิน เพราะในสายตาของพ่อแม่ ลูกคือสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตเสมอ วันเวลาผ่านไป เราเติบโต

โตขึ้น แข็งแรงขึ้น แต่ร่างกายของท่านกลับเดินสวนทางกับเรา ผมหงอกที่เส้นผม หลังค่อมที่ละนิด เร็วแรงที่เคยอ้อมเราได้สบายกลับยกแม่แต่ของหนักไม่ไหว นี่คือวันที่ท่านต้องการเราอย่างแท้จริง

การดูแลพ่อแม่ยามชราหรือยามเจ็บป่วยนั้น ไม่ใช่เรื่องของเงินทองเพียงอย่างเดียว แน่่อนว่าค่ารักษาพยาบาล ค่าหมอ ค่ายา เป็นสิ่งจำเป็น แต่สิ่งที่ท่านต้องการมากกว่าเงินคือ การได้เห็นหน้าลูก ได้ยินเสียงลูกถามว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง ได้รู้สึกว่าคุณยังรักและห่วงใย ลูกที่เคยเห็นคนใช้สูงอายุหลายคนที่มีเงินทองเหลือเฟือ มีคนรับใช้ดูแลอย่างดี แต่ดวงตากลมเศร้าสร้อย เพราะลูกไม่เคยมาเยี่ยม ไม่เคยโทรมาถามสวัสดีค่า เงินซื้อความสุขให้พ่อแม่ได้ แต่ซื้อแทนตัวเราไม่ได้หรอกครับ

ความรับผิดชอบของลูกที่มีต่อพ่อแม่ นั้น ไม่ใช่ภาระ แต่เป็นโอกาส เป็นโอกาสที่เราจะได้ทดแทนบุญคุณแม่เพียง

เสียหนึ่งจากสิ่งที่ท่านมอบให้เรามาทั้งชีวิต การตื่นมา
ป้อนข้าวให้ท่าน การพาท่านไปหาหมอ การนั่งฟังท่านเล่า
เรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างอดทน สิ่งเหล่านี้คือการบูชา
พระในบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ลองนึกย้อนกลับไปดูสิครับ
ตอนเราเป็นเด็ก เราก็อ้างให้ซ้ำ ถ้ามื้อซ้ำ ทำซ้ำ แต่ท่านไม่
เคยเบื่อเรา

สุดท้ายนี้ ลูกต้อยอยากฝากไว้ว่า อย่ารอจนวันที่ไม่มีโอกาสได้
ดูแลท่านแล้วค่อยมาเสียใจ เวลาของพ่อแม่เหลือน้อยลง
ทุกวัน ทุกนาทีที่เราได้อยู่กับท่านคือนาทีทอง ไม่ต้องรอให้
รวยก่อนค่อยดูแล ไม่ต้องรอให้ว่างก่อนค่อยกลับบ้าน
เพราะคำว่า "พรุ่งนี้" สำหรับคนแก่ นั้น ไม่มีใครรับประกัน
ได้เลย จงดูแลท่านตั้งแต่วันนี้ ด้วยสิ่งที่มี ด้วยหัวใจที่
เรามอบให้ได้ นั่นคือกตัญญูที่งดงามที่สุดแล้วครับ

บทที่ 14 — มรดกที่แท้จริง

มรดกที่ล้ำค่าที่สุดไม่ได้อยู่ในตู้เซฟ แต่อยู่ในหัวใจของลูก
ที่จดจำแบบอย่างของพ่อแม่ไปตลอดชีวิต

เมื่อพูดถึงคำว่ามรดก หลายคนนึกถึงที่ดิน บ้าน เงินทอง หรือทรัพย์สินที่จับต้องได้ แต่ลูกตื้ออยากชวนคิดว่า ในบรรดาสิ่งที่พ่อแม่มอบให้เราตลอดชีวิตของท่าน สิ่งใดกันแน่ที่ยังคงอยู่กับเราแม้วันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด เงินทองใช้แล้วก็หมด ที่ดินอาจถูกขาย บ้านอาจทรุดโทรม แต่

มีสิ่งหนึ่งที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย นั่นคือคุณธรรมและ
แบบอย่างชีวิตที่ท่านปลูกฝังไว้ในตัวเรา นี่คือนมรดกที่แท้
จริง นมรดกที่ไม่ต้องทำพินัยกรรม ไม่ต้องแบ่งกัน และไม่มี
ใครแย่งชิงไปได้

ลุงเคยรู้จักครอบครัวหนึ่ง พ่อเป็นช่างไม้ธรรมดา แม่ขาย
ขนมจีนอยู่หน้าบ้าน ท่านทั้งสองไม่ได้ทิ้งเงินก้อนโตไว้ให้
ลูก แต่สิ่งที่ลูกทุกคนจดจำคือภาพของพ่อที่ตื่นก่อนไก่ขัน
เพื่อทำงานโดยไม่เคยบ่น คือภาพของแม่ที่ยิ้มแย้มต้อนรับ
ลูกค้าทุกคนอย่างเท่าเทียม คือคำสอนง่ายๆ ว่า "ซื้อสัตย์
ไว้ลูก ขาดทุนไม่เป็นไร แต่อย่าให้ขาดคน" ลูกทุกคนใน
บ้านนั้นเติบโตมาเป็นคนดี ไม่ใช่เพราะมีเงินมาก แต่
เพราะมีต้นทุนชีวิตที่ร่ำรวยด้วยคุณธรรม ความขยัน และ
ความรักที่หล่อหลอมมาตั้งแต่เล็ก

เราทุกคนล้วนเป็นผู้รับมรดกทางจิตวิญญาณจากพ่อแม่
ไม่ว่าจะเป็นความอดทน ความเอื้อเฟื้อ ความกตัญญู หรือ

แม้แต่ความเข้มแข็งในยามที่ชีวิตเผชิญพายุ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เขียนไว้ในเอกสารใด แต่ถูกจารึกไว้ในวิธีที่เราคิด วิธีที่เราพูด และวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น ทุกครั้งที่เราทำดี ทุกครั้งที่เราเลือกทางที่ถูกต้องแม้จะยากลำบาก นั่นคือหลักฐานว่ามรดกของพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ในตัวเรา

และมรดกนี้มีความพิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือเราสามารถส่งต่อมันได้อย่างไม่มีวันหมด เมื่อเราเลี้ยงลูกด้วยความรัก สอนลูกด้วยแบบอย่าง ใช้ชีวิตอย่างสุจริตให้ลูกหลานเห็น เราก็กำลังทำหน้าที่เดียวกับที่พ่อแม่เคยทำให้เรา มรดกที่แท้จริงจึงไม่ได้ถูกแบ่งให้น้อยลง แต่กลับงอกงามขึ้นทุกครั้งที่ถูกส่งต่อ เหมือนเมล็ดพันธุ์แห่งความดีที่พ่อแม่หว่านไว้ในใจเรา วันนี้มันเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ที่ให้ร่มเงาแก่คนรุ่นถัดไป นี่คือมรดกที่ไม่มีวันสูญหาย และเป็นการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ที่งดงามที่สุดเท่าที่ลูกคนหนึ่งจะทำได้

บทที่ 15 — ความกตัญญูในยุคดิจิทัล

โลกหมุนเร็วแค่ไหนก็ไม่สำคัญ หากหัวใจเรายังหมุนกลับไปหาพ่อแม่ได้ทุกวัน

ลูกที่เคยนั่งกินข้าวกับครอบครัวหนึ่ง พ่อแม่สองคนนั่งอยู่ตรงหน้า ลูกสามคนนั่งอยู่ร่วมโต๊ะ แต่ทุกคนก้มหน้าจ้องโทรศัพท์ของตัวเอง ไม่มีใครพูดคุยกัน ไม่มีใครถามว่าวันนี้แม่เหนื่อยไหม พ่อปวดหลังหายหรือยัง บรรยากาศเงียบงันราวกับต่างคนต่างอยู่คนละโลก ทั้งที่ระยะห่างเพียงแค่

เอื้อมมือก็ถึง ลุงตีมองแล้วรู้สึกเศร้าใจ เพราะเวลาที่เรารู้สึก
อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันนั้นมีความมากกว่าข้อความใดใน
จอสีเหลี่ยม

ยุคดิจิทัลให้ความสะดวกสบายมากมาย เราสั่งของให้พ่อ
แม่ได้โดยไม่ต้องเดินทาง โอนเงินให้ท่านได้ในพริบตา
วิดีโอคอลหากันได้แม้อยู่คนละจังหวัด สิ่งเหล่านี้ล้วนดีงาม
แต่สิ่งที่เทคโนโลยีทดแทนไม่ได้คือไออุ่นของลูกที่นั่งอยู่
ข้างกาย เสียงหัวเราะจริงที่ดังอยู่ในห้อง และสายตาที่มอง
ท่านอย่างใส่ใจโดยไม่ต้องผ่านหน้าจอ ความกตัญญูในยุค
นี้จึงไม่ได้วัดกันที่เงินโอนเข้าบัญชีหรือพัสดุที่ส่งถึงหน้า
บ้าน แต่วัดกันที่เราวางโทรศัพท์ลงแล้วหันไปถามท่านว่า
วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง

ลุงตืออยากชวนทุกคนลองทำสิ่งเล็กน้อยแต่ยิ่งใหญ่ ตื่นเช้า
มาส่งข้อความทักทายพ่อแม่สักประโยค ถ้าอยู่ด้วยกันก็
ชวนท่านกินข้าวเช้าโดยไม่แตะโทรศัพท์ วันหยุดพาท่าน

ไปเดินตลาด ไม่ต้องรอวันพิเศษ ทำให้ทุกวันเป็นวันพิเศษ
ของท่าน สอนท่านใช้แอปพลิเคชันที่จำเป็นอย่างอดทน
ไม่หงุดหงิดเมื่อท่านถามซ้ำ เพราะครั้งหนึ่งท่านก็เคยสอน
เราเดิน สอนเราพูด โดยไม่เคยเบื่อหน่ายแม้แต่ครั้งเดียว

โลกจะเปลี่ยนไปอีกสักเท่าไร เทคโนโลยีจะก้าวล้ำเพียงใด
แต่หัวใจของความกตัญญูยังคงเหมือนเดิม คือการทำให้
ท่านรู้สึกว่าคุณสำคัญ ท่านมีค่า และท่านไม่เคยถูกลืม
อย่าปล่อยให้ความเร็วของยุคสมัยพัดพาเราไปไกลจากคน
ที่รักเรามากที่สุด จงใช้เทคโนโลยีเป็นสะพานเชื่อมโยง ไม่
ใช่กำแพงกั้นความรู้สึก เพราะวันหนึ่งที่เราวางโทรศัพท์ลง
แล้วเงยหน้าขึ้นมา แก้อีตัวนั้นอาจว่างเปล่า และเราจะไม่
มีโอกาสดำบอกรักท่านอีกเลย

บทที่ 16 — สอนลูกให้รักปู่ย่าตายาย

ความกตัญญูไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเอง แต่เป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝัง
ด้วยมือของพ่อแม่ทุกวัน

หลายครอบครัวในยุคนี้อยู่กันแบบต่างคนต่างบ้าน ลูกโต
มาโดยแทบไม่รู้จักปู่ย่าตายาย รู้จักแค่ชื่อ เจอกันแค่ปีละ
ครั้งสองครั้งในวันสำคัญ แล้วก็แยกย้ายกลับไปใช้ชีวิตของ
ตัวเอง ลูกได้เห็นภาพแบบนี้บ่อยขึ้นเรื่อย ๆ และรู้สึก
เสียดายทุกครั้ง เพราะสายสัมพันธ์ระหว่างรุ่นนั้นเป็นสิ่งที่

มีคุณค่ามหาศาล มันคือรากของต้นไม้ที่จะหล่อเลี้ยงให้
เด็กคนหนึ่งเติบโตอย่างมั่นคงทั้งจิตใจและอารมณ์ ถ้าเรา
ปล่อยให้รากนี้ขาดไป ต้นไม้ก็ยอมโอนเอนไปตามลมได้
ง่าย

การสอนลูกให้รักปู่ย่าตายายไม่ได้เริ่มจากคำสั่ง ไม่ใช่การ
บอกว่า "ไปกราบปู่สิ" หรือ "ไปหาย่าหน่อย" แล้วจบ แต่
มันเริ่มจากการที่พ่อแม่ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เมื่อลูกเห็นพ่อ
โทรหาปู่ทุกเย็น เห็นแม่ส่งข้าวไปให้ย่าทุกสัปดาห์ เห็นพ่อ
แม่พูดถึงท่านด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและเคารพ ลูกจะซึม
ซับสิ่งเหล่านี้เข้าไปโดยไม่ต้องมีใครมานั่งสอน เด็กเรียนรู้
จากสิ่งที่เห็นมากกว่าสิ่งที่ได้ยิน นี่คือความจริงที่พิสูจน์
แล้วในทุกครอบครัว

อีกสิ่งหนึ่งที่ลูกต้องอยากแนะนำคือ จงสร้างความทรงจำร่วม
กันระหว่างลูกกับปู่ย่าตายาย พาลูกไปนอนบ้านท่านบ้าง
ให้ท่านเล่านิทานก่อนนอน ให้ลูกช่วยท่านรดน้ำต้นไม้ ทำ

กับข้าวด้วยกัน หรือแม่แต่นั่งดูทีวีเคียงข้างกันเงิบ ๆ สิ่งเล็ก ๆ เหล่านี้จะกลายเป็นความทรงจำที่อบอุ่นติดตัวลูกไปตลอดชีวิต วันหนึ่งเมื่อท่านจากไป ลูกจะไม่รู้สึกว้าวนเองพลาดอะไรไป เพราะได้รักและได้ใกล้ชิดท่านอย่างเต็มที่แล้ว

ลูกดีเชื่อว่า ครอบครัวที่แข็งแรงคือครอบครัวที่สามรุ่นยังผูกพันกันได้ ปู่ย่าตายายคือชุมทรัพย์แห่งประสบการณ์และความรัก ท่านคือพระในบ้านอีกองค์ที่ลูกหลานควรได้เข้าใกล้ ได้สัมผัส และได้แสดงความรัก อย่างรอจนวันที่ท่านไม่อยู่แล้วค่อยมาเสียใจ จงสอนลูกตั้งแต่วินี้ว่าคนแก่ในบ้านไม่ใช่ภาระ แต่คือพรที่ล้ำค่าที่สุดที่ชีวิตมอบให้ และความกตัญญูที่ลูกมีต่อท่านในวันนี้ ก็คือสิ่งเดียวกับที่ลูกจะมีต่อเราในวันข้างหน้า

บทที่ 17 — พระในบ้านของลูก

เมื่อวันที่เราอุ้มลูกไว้ในอ้อมแขน คือวันที่เราเข้าใจหัวใจ
ของพ่อแม่อย่างแท้จริง

มีช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตที่เปลี่ยนทุกอย่างไปตลอดกาล คือ
วินาทีที่เราได้ยินเสียงร้องแรกของลูกน้อย วินาทีนั้นเองที่
หัวใจของเราถูกฉีกออกมาวางไว้ข้างนอกร่างกาย
เปราะบางและอ่อนโยนในเวลาเดียวกัน เราเริ่มเข้าใจว่า
ทำไมแม่ถึงนอนไม่หลับเมื่อเรากลับบ้านดึก ทำไมพ่อถึง

ทำงานหนักโดยไม่เคยบ่นสักคำ ทำไมท่านถึงยอมอดเพื่อให้เราอิ่ม ทุกคำตอบที่เราเคยสงสัยตลอดชีวิต กลับชัดเจนขึ้นในวันที่เราเป็นพ่อแม่เอง

ลุงตีเคยคิดว่าตัวเองรักพ่อแม่มากพอแล้ว จนกระทั่งวันที่ลูกคนแรกเป็นไขกลางดึก ลุงนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง ประคองผ้าเช็ดตัวเย็นวางบนหน้าผากลูก น้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่เพราะกลัวลูกจะเป็นอะไร แต่เพราะนึกถึงแม่ที่เคยทำแบบเดียวกันนี้กับเรามาไม่รู้กี่ครั้ง ตอนนั้นแหละที่ลุงรู้สึกว่าคุณคุณของท่านนั้นลึกซึ้งเกินกว่าจะตอบแทนได้หมด แต่สิ่งที่เราทำได้คือส่งต่อความรักนี้ไปยังรุ่นต่อไป

การเป็นพ่อแม่ที่ดีคือการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ของเรา ในอีกรูปแบบหนึ่ง เมื่อเราเลี้ยงลูกด้วยความรัก สอนลูกด้วยความอดทน และมอบความอบอุ่นให้ลูกอย่างไม่มีเงื่อนไข เรากำลังสืบสานมรดกทางใจที่พ่อแม่มอบให้เรา วงจรแห่งความรักนี้ไม่เคยสิ้นสุด มันเพียงเปลี่ยนมือจาก

รุ่นสู่รุ่น จากอ้อมอกหนึ่งไปยังอีกอ้อมอกหนึ่ง พ่อแม่ของ
เราคือพระในบ้านของเรา และวันนี้เราก็กลายเป็นพระใน
บ้านของลูก

สิ่งสวยงามที่สุดคือเมื่อลูกของเราเติบโตขึ้น วันหนึ่งพวก
เขาก็จะเข้าใจเช่นกัน พวกเขาจะมอย้อนกลับมาแล้วเห็น
ว่าทุกคำดู ทุกคำสอน ทุกน้ำตาที่เราหลั่งเพื่อพวกเขา ล้วน
เกิดจากความรักที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพราะความรัก
ของพ่อแม่ไม่เคยต้องการอะไรตอบแทน นอกจากการได้
เห็นลูกเติบโตเป็นคนดีและมีความสุข นี่คือนิรันดร์ที่ดี
ที่หมุนเวียนไปชั่วนิรันดร์ ตราบใดที่ยังมีครอบครวับนโลก
ใบนี้ ตรานั้นพระในบ้านก็จะมีวันหายไป

บทที่ 18 — ความสุขที่ซ่อนอยู่ในความเรียบง่าย

ความสุขที่แท้จริงไม่เคยอยู่ไกล มันอยู่ตรงนั้นเสมอ บน
โต๊ะอาหารที่มีพ่อแม่ นั่งล้อมวง

หลายคนใช้ชีวิตทั้งชีวิตไล่ตามความสุขที่คิดว่าอยู่ข้างหน้า
บางคนบอกตัวเองว่า ถ้ามีเงินมากกว่านี้จะมีความสุข ถ้า
ได้ตำแหน่งสูงกว่านี้จะมีความสุข ถ้าได้ซื้อบ้านหลังใหญ่
กว่านี้จะมีความสุข เราวิ่งไปเรื่อยๆ โดยไม่เคยหันกลับมา

มองว่า ความสุขที่เราตามหานั้น อาจซ่อนอยู่ในสิ่งเรียบง่ายที่เราได้อยู่แล้วตั้งแต่ต้น นั่นคือครอบครัวที่อบอุ่น และพ่อแม่ที่ยังมีลมหายใจรอเราอยู่ที่บ้าน

ลุงตี๋เคยรู้จักชายคนหนึ่งทำงานหนักมาตลอดยี่สิบปี เขาส่งเงินกลับบ้านทุกเดือน ซื้อทุกอย่างที่พ่อแม่ต้องการ แต่ไม่เคยมีเวลากลับไปนั่งกินข้าวด้วยกันสักมื้อ วันหนึ่งเขาเกษียณตัวเองจากงาน ตั้งใจจะกลับบ้านไปอยู่กับแม่ แต่กลับพบว่าแม่จากไปแล้วเมื่อสองเดือนก่อน โดยที่ญาติไม่กล้าบอก เพราะกลัวเขาจะทำงานไม่ได้ เขานั่งร้องไห้อยู่หน้าบ้านหลังเก่า แล้วพูดประโยคเดียวว่า "เงินที่หามาทั้งชีวิต ซื้อเวลากลับมาแม่แต่วันเดียวก็ไม่ได้" นี่คือนิยามที่เจ็บปวดที่สุดของคนที่ไม่ได้ทำตามความสำเร็จจนลืมสิ่งที่สำคัญที่สุด

ความสุขที่แท้จริงไม่ได้ต้องการเงินมากมาย มันอยู่ในมือเราที่ได้นั่งกินข้าวต้มกับพ่อ อยู่ในตอนเย็นที่ได้นวดขาให้

แม่ อยู่ในเสียงหัวเราะเบาๆ ที่ดังขึ้นระหว่างคุณละครด้วย
กัน อยู่ในคำถามง่ายๆ ว่า "วันนี้เป็นยังไงบ้างลูก" ความ
เรียบง่ายเหล่านี้ไม่เคยทำให้หัวใจเราว่างเปล่า มันเติมเต็ม
เราอย่างเงียบๆ โดยไม่ต้องประกาศให้ใครรู้ คนที่มีพ่อแม่
อยู่ครบ มีบ้านให้กลับ มีคนรอถามว่ากินข้าวหรือยัง คนนั้น
ร่ำรวยกว่าเศรษฐีหลายคนที่นอนอยู่ในคุกหาสนั่นอัน
เงียบเหงา

ลูกตื้อยากบอกว่า อย่ารอให้ทุกอย่างพร้อมแล้วค่อยกลับไป
ไปดูแลพ่อแม่ เพราะเวลาไม่เคยรอใคร ความสุขที่ซ่อนอยู่
ในความเรียบง่ายนั้น มันมีวันหมดอายุ วันที่พ่อแม่ยังอยู่
คือวันที่เรายังมีโอกาส จงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาท่าน
หรือหาเวลากลับบ้านสักวัน ไม่ต้องมีของฝากอะไร
มากมาย แคตัวเราที่กลับไปนั่งอยู่ตรงนั้น ก็เป็นของขวัญที่
ดีที่สุดแล้วสำหรับพระในบ้านของเรา

บทที่ 19 — จดหมายถึงพ่อแม่

คำบางคำที่ไม่เคยพูด ไม่ได้แปลว่าไม่เคยรู้สึก เพียงแต่
หัวใจบางดวงถนัดรักเงียบ ๆ มากกว่าพูดออกมาดัง ๆ

พ่อครับ แม่ครับ จดหมายฉบับนี้ลูกเขียนขึ้นมาโดยไม่รู้ว่าจะส่งถึงมือพ่อแม่ได้จริงหรือเปล่า แต่ลูกอยากเขียนมันออกมาสักครั้ง เพราะมีหลายเรื่องที่ลูกเก็บไว้ในใจมานาน จนบางที่รู้สึกว่ามันหนักเกินกว่าจะแบกไว้คนเดียว ลูกอยากบอกพ่อแม่ว่า ลูกรู้ทุกอย่างที่พ่อแม่ทำเพื่อลูก ตั้งแต่

วันที่ลูกยังเล็กจนถึงวันนี้ที่ลูกโตพอจะเข้าใจว่าความรัก
ของพ่อแม่ไม่เคยมีเงื่อนไข ลูกเห็นมือของพ่อที่หยาบ
กร้านจากการทำงานหนัก ลูกเห็นตาของแม่ที่อดนอนเฝ้า
ลูกยามไม่สบาย ลูกจำได้ทุกอย่าง แม้ว่าปากจะไม่เคยพูด
ออกมาตรง ๆ สักครั้ง

มีหลายครั้งที่ลูกทำให้พ่อแม่เสียใจ บางครั้งลูกดื้อ บางครั้ง
ลูกพูดจาไม่ดี บางครั้งลูกทำเหมือนไม่แคร์ความรู้สึกของ
คนที่รักลูกมากที่สุด วันนี้ลูกอยากบอกว่า ลูกขอโทษ
ขอโทษสำหรับทุกครั้งที่ทำให้น้ำตาของแม่ไหล ขอโทษ
สำหรับทุกครั้งที่ทำให้พ่อต้องนั่งถอนหายใจอยู่คนเดียว
ลูกไม่ได้ตั้งใจ และลูกรู้ว่าคำขอโทษอาจไม่ได้ลบรอยแผล
ทั้งหมด แต่ลูกอยากให้พ่อแม่รู้ว่าลูกสำนึกในทุกสิ่งที่เคย
พลาดพลั้งไป

สิ่งที่ลูกอยากพูดมากที่สุดคือคำว่า ขอขอบคุณ ขอขอบคุณที่ไม่
เคยทิ้งลูกไป ขอขอบคุณที่ยังรักลูกเสมอแม้ในวันที่ลูกไม่น่า

รัก ขอขอบคุณที่สอนให้ลูกเป็นคนดี แม้ว่าลูกจะยังไม่ดีพอก็ตาม พ่อแม่คือคนที่ลูกอยากทำให้ภูมิใจมากที่สุดในชีวิต และลูกจะพยายามทุกวันเพื่อเป็นคนที่พ่อแม่ไม่ต้องห่วง ลูกอาจไม่ได้เป็นลูกที่สมบูรณ์แบบ แต่ลูกจะเป็นลูกที่ไม่มีวันลืมบุญคุณของพ่อแม่

ลูกรู้ว่าเวลาไม่เคยรอใคร และวันเวลาที่เราจะได้อยู่ด้วยกันนั้นมีจำกัด ตั้งแต่วันนี้ลูกจะไม่เก็บคำรักไว้แคในใจอีกต่อไป ลูกจะพูดมันออกมาบ่อย ๆ จะกลับบ้านบ่อย ๆ จะนั่งกินข้าวด้วยกันบ่อย ๆ เพราะลูกไม่ยอมให้วันหนึ่งต้องมานั่งเสียใจว่าทำไมไม่พูดตั้งแต่ตอนที่ยังมีโอกาส พ่อแม่ครับ ลูกรักพ่อแม่ รักมากกว่าที่คำพูดใด ๆ จะบรรยายได้หมด และลูกจะรักไปจนวันสุดท้ายของชีวิต

บทที่ 20 — วันที่ทุกอย่างสมบูรณ์

ความสมบูรณ์ของชีวิตไม่ได้วัดจากสิ่งที่มี แต่วัดจาก
คนที่เรายังมีอยู่ข้างกาย

ลูกดีเคยคิดว่าความสำเร็จคือการมีบ้านหลังใหญ่ รถคัน
งาม เงินในบัญชีที่มากพอจะไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรอีก แต่
วันหนึ่งที่ลูกนั่งอยู่บนโซฟาตัวเก่าในบ้านเดิม มองไปรอบ
ห้อง เห็นพ่อนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่มุมหนึ่ง แม่กำลังยก
ถ้วยน้ำชามาวางตรงหน้า ลูกวิ่งเล่นอยู่หน้าบ้าน เสียง

หัวเรียดังแว่วเข้ามา ลุงตีรู้สึกละไรบางอย่างแผ่วว้างอยู่ในอก มันไม่ใช่ความตื่นเต้น ไม่ใช่ความดีใจแบบกระโดดโลดเต้น แต่มันคือความอึดเอิบที่เจียบสงบ เหมือนน้ำในแก้วที่เต็มพอดี ไม่ล้น ไม่พร่อง นั่นแหละคือวันที่ทุกอย่างสมบูรณ์

หลายคนวิ่งหาความสมบูรณ์ไปทั่วโลก บางคนไปไกลถึงต่างประเทศ ไต่ยอดเขา ดำลงใต้ทะเล หรือทำงานหนักจนลึมนอน เพื่อหวังว่าสักวันจะรู้สึก "พอ" แต่กลับมาถึงบ้านเห็นพ่อแม่ยิ้มรับ ถึงได้รู้ว่าสิ่งที่ตามหามาตลอดชีวิตนั้นมันอยู่ตรงนี้เอง อยู่ในมือข้าวธรรมดาที่ทุกคนนั่งล้อมวงอยู่ในเสียงพ่อถามว่ากินข้าวหรือยัง อยู่ในมือแม่ที่แตะหน้าผากเราเบา ๆ เพราะกลัวว่า จะเป็นไข้ ความสมบูรณ์ไม่เคยอยู่ไกล มันอยู่ใกล้จนเราเกือบมองข้าม

วันที่ทุกอย่างสมบูรณ์ไม่จำเป็นต้องเป็นวันพิเศษ ไม่ต้องเป็นวันเกิด วันปีใหม่ หรือวันเทศกาลใด มันอาจเป็นวัน

ธรรมดาวันหนึ่งที่เราตื่นขึ้นมาแล้วยังได้ยินเสียงพ่อไอบา ๆ ในห้องข้าง ๆ ยังได้กลิ่นกับข้าวที่แม่ทำจากในครัว ยังได้เห็นรอยยิ้มของคนที่เรารักในระยะที่มีอเอ๋มถึง นั่นคือวันที่จักรวาลมอบทุกสิ่งให้เราครบแล้ว เพียงแต่เราต้องหยุดให้ทัน แล้วบอกตัวเองว่า ตอนนี้แหละ ชีวิตฉันเต็มแล้ว

ลูกตืออยากบอกทุกคนว่า อย่ารอให้วันนั้นผ่านไปแล้วค่อยมานึกถึง อย่ารอให้โตะข้าวว่างลงไปหนึ่งที่แล้วค่อยมาเสียใจ วันนี้ถ้าเรายังมีพ่อแม่อยู่ ยังมีครอบครัวอยู่ พร้อมหน้า จงรู้เถิดว่าเราคือคนที่โชคดีที่สุดคนหนึ่งบนโลกใบนี้ ความสุขที่แท้จริงไม่ได้ซับซ้อน มันคือการได้อยู่กับคนที่รักเรา และเรารักเขา ในขณะที่ทุกคนยังหายใจอยู่ด้วยกัน นั่นคือวันที่ทุกอย่างสมบูรณ์อย่างแท้จริง

บทสรุป — พระในบ้าน อยู่ในใจเสมอ

อย่ารอให้ดอกไม้เหี่ยวแล้วค่อยรดน้ำ อย่ารอให้พ่อแม่จาก
ไปแล้วค่อยบอกรัก

หนังสือเล่มนี้เดินทางมาถึงบทสุดท้ายแล้ว แต่ลุงตืออยาก
บอกว่า เรื่องราวของความกตัญญูไม่มีวันจบลง トラบใดที่
พ่อแม่ยังมีลมหายใจ トラบนั้นเรายังมีโอกาสทำสิ่งดีงาม
ให้ท่าน พระในบ้านของเราไม่ต้องการเครื่องสักการะอัน
วิจิตร ไม่ต้องการเงินทองมากมาย ท่านต้องการเพียงลูกที่

กลับมานั่งข้างกาย พูดคุยด้วยรอยยิ้ม และบอกให้ท่านรู้ว่า
เรารักท่านเสมอ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นของขวัญที่ล้ำค่าที่สุด
สำหรับพ่อแม่ทุกคนบนโลกใบนี้

ลุงดีเคยเห็นคนมากมายที่ประสบความสำเร็จในชีวิต มี
บ้านหลังใหญ่ มีรถหรู มีเงินเต็มบัญชี แต่กลับไม่มีเวลาแม้
สักนาทีที่จะโทรหาพ่อแม่ บางคนบอกว่ารอให้รวยกว่านี้
ก่อนค่อยกลับไปดูแลท่าน บางคนบอกว่ายุ่งมาก เดี่ยว
ค่อยไปหา แต่ความจริงที่โหดร้ายคือ เวลาไม่เคยรอใคร
วันเวลาของพ่อแม่เหลือน้อยลงทุกวัน ทุกวินาทีที่ผ่านไป
คือโอกาสที่เราอาจไม่ได้คืนมาอีกเลย การรอคอยจึงเป็น
ความเสี่ยงที่แพงที่สุดในชีวิตของคนเป็นลูก

วันนี้ ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน ทำอาชีพอะไร มีเวลามากหรือ
น้อย ลุงดีอยากขอให้คุณหยุดสักครู่ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา
โทรหาพ่อแม่ หรือถ้าท่านอยู่ไม่ไกล ก็ขับรถไปหา นั่งกิน
ข้าวด้วยกันสักมื้อ จับมือท่านไว้แน่นๆ แล้วพูดคำที่หลาย

คนรู้สึกแต่ไม่เคยกล้าพูดออกมาว่า ลูกรักพ่อ ลูกรักแม่
ขอบคุณที่เลี้ยงลูกมา คำพูดเหล่านี้อาจฟังดูธรรมดา แต่
สำหรับพ่อแม่แล้ว มันคือน้ำทิพย์ที่หล่อเลี้ยงหัวใจของ
ท่านได้ยาวนานกว่าสิ่งใด

พระในบ้านไม่ได้อยู่แค่ในบ้าน แต่อยู่ในใจของเราเสมอ ไม่
ว่าท่านจะยังอยู่หรือจากไปแล้ว ความรักและคำสอนของ
ท่านจะคอยนำทางเราตลอดไป แต่ถ้าวันนี้ท่านยังอยู่ จง
อย่าปล่อยให้วันเวลาเป็นเพียงความเสียดาย จงลุกขึ้นมา
ทำในสิ่งที่หัวใจเรียกร้อง กลับไปกราบเท้าท่าน ดูแลท่าน
อย่างสุดหัวใจ เพราะบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ได้อยู่ที่วัด แต่อยู่
ที่บ้านของเราเอง ขอให้ทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ได้พบ
กับความสุขที่แท้จริง จากการเป็นลูกที่ดีของพระในบ้าน
ตั้งแต่วันนี้ ไม่ใช่วันพรุ่งนี้

‘พระในบ้าน’

ไม่ใช่แค่เพียงผู้ให้กำเนิด
แต่คือรากแก้วที่หล่อเลี้ยงชีวิต.

ความกตัญญู...
คือแสงสว่างที่นำพาความเจริญ.

เพียงแค่นั่งไหว้ และหนึ่งรอยยิ้มของคุณ,
คือพรที่ประเสริฐที่สุดของท่าน.

